

Arrest

nr. 318 229 van 10 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN HOUTVEN
Lange Leemstraat 55
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN HOUTVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen in juli 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 23 januari 2024 om internationale bescherming. Op 16 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, E(...), M(...), verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U verklaart te zijn geboren in Tiznit, onderdeel van de regio Souss-Massa in de gelijknamige provincie Tiznit. U ging er tot de achtste graad naar school maar stopte omwille van de financiële situatie van uw familie, alsook omdat u niet meer verder wilde studeren. Toen u veertien jaar oud was begon u te werken in de bouw. In 2013 verliet u op 21-jarige leeftijd Marokko om een beter/nieuw leven uit te bouwen.

U reisde naar Zwitserland waar u op 4 maart 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bleef echter niet in Zwitserland en reisde door naar Zweden waar op 24 januari 2014 uw vingerafdrukken werden genomen en u een verzoek om internationale bescherming indiende. In Zweden leerde u schilderen en heeft u als schilder gewerkt. U staat in zowel Zweden als Zwitserland geregistreerd als een staatsburger van Tunesië, alsook staat u in Zwitserland bijkomend onder een alias met de Syrische nationaliteit geregistreerd. Op 25 maart 2014 weigerde Zweden uw verzoek om internationale bescherming in het kader van uw Dublin-procedure en werd u op 7 augustus 2014 teruggeleid naar Zwitserland.

U verklaart dat u tweeënhalve maand na uw aankomst in Zwitserland, op uw eigen verzoek, vrijwillig terugkeerde naar Marokko omwille van een aardbeving in uw regio waarbij u, onder meer, uw vader verloor. Na uw terugkeer woonde u samen met uw moeder, broers en zussen bij uw paternale oom in Tiznit. U had uw familieleden ten laste en werkte als herder om in jullie onderhoud te voorzien. U had eveneens sinds uw tienerjaren een vriendschap met een meisje uit uw buurt, wat later uitmondde in een relatie. Uw vriendin raakte zwanger en beviel op 10 april 2016 van een zoon. Na de geboorte stond zij het kind af aan u en uw familie. Uw zoon verblijft sindsdien bij uw moeder. Haar broers waren evenwel nooit opgezet met jullie relatie wat leidde tot woordenwisselingen, alsook werd u aangereden door haar broer. Nadat u drie of drieënhalve jaar in Tiznit had verbleven besloot uw omwille van uw socio-economische situatie, alsook de problemen met de familie van uw, op dat moment, ex-vriendin opnieuw Marokko te verlaten. U reisde naar Italië waar op 12 september 2022 uw vingerafdrukken werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst. U diende er geen verzoek om internationale bescherming in maar reisde door naar België.

Op 25 juni 2023 wordt u door de Politiezone Antwerpen gecontroleerd in het kader van een grijpdiefstal, waaruit vervolgens blijkt dat u illegaal in het Rijk verblijft. Na contactname met de Dienst Vreemdelingenzaken wordt u diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, alsook een inreisverbod voor de duur van drie jaar voor het volledige Schengengrondgebied. U verlaat het grondgebied echter niet en wordt op 26 november 2023 opnieuw opgepakt door de Politiezone Antwerpen in het kader van een drugsactie. U wordt diezelfde dag onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, waarna u wordt overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Op 19 januari 2024 wordt u door de DVZ gehoord in de gevangenis van Antwerpen, waarbij u werd geïnformeerd omtrent uw administratieve situatie. 4 dagen later, op 23 januari 2024, dient u vanuit de gevangenis van Antwerpen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 maart 2024 informeert de DVZ het CGVS dat u op 1 februari 2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld bent tot 20 maanden gevangenisstraf met vijf jaar uitstel. Na uw veroordeling werd u overgeplaatst naar de gevangenis van Merksplas, waar u tot op heden verblijft. Uw invrijheidstelling is voorzien op 21 september 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of

er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het CGVS te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Vooreerst haalt u aan problemen te hebben gehad met de broers van uw ex-partner daar jullie sinds jullie tienerjaren een relatie hadden en een kind hebben gekregen zonder dat jullie gehuwd waren. U voert hieromtrent aan dat u door hen bent geslagen en bent aangereden met een auto (CGVS, p.9-10, 14). Uw verklaringen omtrent deze gebeurtenissen zijn evenwel op elk vlak zodanig tegenstrijdig en incoherent dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de verblijfplaats van uw zoon. Zo verklaart u desgevraagd dat hij bij zijn moeder verblijft (CGVS, p.9), om vervolgens deze verklaringen te wijzigen en te stellen dat hij bij uw moeder woont (CGVS, p.11). Aangaande uw relatie verklaart u dan weer dat u voor de geboorte van uw zoon voor het laatst contact had met uw ex-partner (CGVS, p.10), om vervolgens te stellen dat de relatie verbroken werd op 10 april 2016, zijnde de verklaarde geboortedatum van jullie zoon (CGVS, p.10-11). U verklaarde evenwel net daarvoor dat zij samen met haar broers bij u op bezoek kwam om de baby te zien (CGVS, p.11). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande zulks basaal doch essentieel element van uw asielrelaas brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang. U vervolgt met te stellen dat haar broers er niet mee opgezet waren dat jullie een relatie hadden en een kind hadden gekregen zonder dat jullie gehuwd waren. Ze zouden u hebben geslagen doch heeft u geen enkel idee wanneer dat gebeurde (CGVS, p.10). U verklaart eveneens dat u in 2009 bent aangereden door een van haar broers daar hij er toen achter zou zijn gekomen dat u zijn zus zwanger had gemaakt (CGVS, p.3, 10 & 14). Deze verklaring houdt evenwel geen steek daar u notabene zelf verklaard dat uw zoon geboren is in 2016, en er aldus in 2009 geen sprake was van een zwangerschap. Het CGVS merkt eveneens op dat u sedert uw relatie met deze vrouw, en de geboorte van jullie kind, nog ettelijke jaren in Marokko heeft gewoond (zie infra) en dat haar familie kennis had van deze relatie. Dat zij u jarenlang ongemoeid lieten en dit terwijl zij volgens uw eigen verklaring bij jullie thuis over de vloer kwamen om de baby te zien is weinig aannemelijk indien zij zich daadwerkelijk trachtten te wreken voor het feit dat jullie een relatie/kind hadden gehad zonder te zijn gehuwd.

Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat u geen documenten voorlegt aangaande uw zoon. U slaagt er aldus zelfs niet in zijn bestaan aan te tonen. Het CGVS is derhalve op geen enkele wijze in staat uw verklaringen op objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen hieromtrent, alsook aangaande de problemen die hieruit zouden zijn ontstaan blijven aldus louter blote beweringen.

Uw vrees voor de familieleden van uw ex-partner wordt bovendien, enerzijds, op fundamentele wijze onderuit gehaald door de vaststelling dat u na deze vermeende aanrijding in 2009 nog een viertal jaar in Marokko bleef, u vertrok immers pas in 2013 (CGVS, p.6) en anderzijds door uw verklaring dat u vrijwillig terugkeerde naar Marokko (CGVS, p.6), gedrag dat onverenigbaar is met dat van een persoon die poneert een vrees voor vervolging te koesteren.

Het CGVS merkt volledigheidshalve op dat uw verklaringen omtrent uw eerste verblijf in Europa kant noch wal raken en geenszins overeenstemmen met de objectieve elementen in uw administratief dossier.

Vooreerst wijst het CGVS er op dat u in zowel Zwitserland (2013) als in Zweden (2014) een verzoek om internationale bescherming indiende, en u zich hierbij bediende van meerdere aliassen en nationaliteiten (zie AD DVZ - Dublinprocedure), gedrag dat evenmin ernstig kan worden genomen. Van een persoon die verklaart internationale bescherming te behoeven mag worden verwacht dat hij de (Europese) asieldiensten van de correcte informatie voorziet, zeker aangaande essentiële elementen zoals uw identiteit en nationaliteit. Dat u keer op keer leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteit en nationaliteit, doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

U verklaart bovendien dat u Marokko verliet in 2013 en in 2018 (vrijwillig) terugkeerde naar Marokko waarna u er drie of drieënhalve jaar verbleef (CGVS, p.6). Nog daargelaten dat een terugkeer in 2018 niet strookt met de geboortedatum van uw zoon in 2016, wijst het CGVS erop dat uit uw administratief dossier blijkt dat u al op 7 augustus 2014 door Zweden werd teruggeleid naar Zwitserland. U verklaart evenwel dat u in hetzelfde jaar van uw terugkeer naar Zwitserland vanuit Zweden, na tweeënhalve maand te hebben verbleven in Zwitserland, terugkeerde naar Marokko. Dit zou evenwel betekenen dat u eind 2014 al terugkeerde naar Marokko en aldus gevoelig langer in Marokko hebt verbleven alvorens u opnieuw richting Europa vertrok.

Verder haalt u louter socio-economische redenen aan in het kader van uw verzoek. U stelt dat u bent vertrokken uit Marokko omwille van socio-economische motieven, u hier (in België) vrijheid heeft, alsook dat u niet wenst terug te keren daar u er uw leven opnieuw zou moeten uitbouwen, dat u er wellicht illegaal en/of in de hasjsector zou moeten gaan werken. (CGVS, p.13-14). Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft u, op zijn minst een aantal jaren van uw leven, in Europa doorgebracht zonder wettelijke verblijfspapieren, hetgeen er op wijst dat u zelfstandig en zelfredzaam bent. Het CGVS wijst er hierbij op dat u een gezonde man van 32 jaar oud bent zonder significante medische en/of psychologische problemen (CGVS, p.3), met de nodige arbeidservaring (CGVS, p.7, 11-12). Gelet op deze elementen kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer nergens op het Marokkaanse grondgebied werk zou kunnen vinden, of niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien en een woning zou kunnen bekostigen, mits de nodige stappen en met de eventuele hulp van steunorganisaties. U verklaart heden eveneens dat u nog een oom heeft in Marokko, alsook uw moeder, broers en zussen, met wie u nog in contact staat (CGVS, p.7-8). Er kan alleen maar worden vastgesteld dat u nog verwanten hebt wonen in uw land van herkomst. Het CGVS wijst er hier volledigheidshalve op dat u al eerder (vrijwillig) terugkeerde naar Marokko en er ettelijke jaren verbleef, waarbij u eveneens uw leven opnieuw opbouwde (zie supra).

Het gegeven dat u bovendien ettelijke jaren illegaal in Europa hebt verbleven zonder op ernstige wijze een verzoek om internationale bescherming te hebben doorlopen, zo bleek al dat u bij de twee verzoeken die u indiende telkens frauduleuze verklaringen aflegde omtrent u identiteit en nationaliteit (zie supra), ondermijnt op zich ook het bestaan van een vrees bij terugkeer in uw hoofde. Gevraagd waarom u niet eerder getracht heeft in België asiel aan te vragen daar u hier reeds een half jaar verbleef alvorens u kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming te willen indienen, antwoordt u dat u niet wist dat u asiel kon vragen (CGVS p.13), een uitleg die geenszins overtuigt. Er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat, indien u werkelijk vreest bij terugkeer naar Marokko in een erbarmelijke situatie te zullen terechtkomen - hetgeen u niet aantoonst (zie supra) - u zich in dat geval zou informeren naar de mogelijkheden om een verblijfsstatuut in België te bekomen. Temeer uit de gerechtelijke stukken in uw administratief dossier blijkt dat u hier meermaals in aanraking bent gekomen met een waaier aan Belgische gerechtelijke, politionele en vreemdelingenautoriteiten, en dit al in juni 2023 (AD DVZ, PV PZ Antwerpen d.d. 23/06/2023). Er werd u, na deze politionele interceptie, notabene zowel een bevel tot verlaten van het grondgebied betekent alsook een inreisverbod. U had eveneens een advocaat gedurende uw strafrechtelijke procedures. U had aldus met andere woorden ook in deze context toegang tot alle mogelijke informatie over verblijfslegalisatie, waaronder de asielprocedure. Dat u geen (eerdere) stappen heeft ondernomen om uw verblijf in België, dan wel via een asielprocedure of een andere verblijfsprocedure, te legaliseren ondermijnt uw vrees op ernstige wijze. Uw geponeerde vrees bij terugkeer naar Marokko wordt verder fundamenteel ondermijnd door uw verklaring dat u in Marokko vooral financiële problemen dient te vrezen (CGVS, p.13).

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat u in Marokko geen (verdere) problemen hebt gekend met de autoriteiten, noch met medeburgers. U was er evenmin politiek actief, ook was u er niet aangesloten bij organisaties of verenigingen (CGVS, p.14). In het licht van al het voorgaande maakt u dan ook geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische toelichting bij artikel 62, (§ 2), eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het voordeel van de twijfel, zoals omschreven in de richtlijnen van UNHCR.

Hij is verder van mening dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) *"in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan"* en dat een correcte appreciatie van zijn verklaringen en de bewijselementen van zijn relaas tot een andere beslissing zou leiden.

Hij onderneemt als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen:

"(...)

a. Afwezigheid van medische en/of psychologische problemen.

6.

Het CGVS motiveert in haar beslissing het volgende:

"(...)"

Het is bijzonder frappant dat het feit dat verzoeker in staat was om gedurende deze jaren geen medische en/of psychologische problemen te ontwikkelen als argument wordt gebruikt voor een negatieve beslissing.

Het is omwille van de positieve houding van verzoeker dat hij dergelijke problemen kon voorkomen. Verzoeker wil ook dergelijke problematiek niet ontwikkelen in de toekomst en vraagt daarvoor de vluchtelingenstatus aan om uit deze situatie te geraken en te vermijden dat zijn toestand, die tot op heden gelukkig redelijk is, zou verslechteren in de toekomst.

Het CGVS stelt tevens dat verzoeker zou beschikken over de nodige arbeidservaring en dat het daarom makkelijk zou zijn om een goed bestaan te kunnen uitbouwen in zijn land van herkomst. Verzoeker kan hier absoluut niet akkoord mee gaan.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in België 1 maand heeft gewerkt in de bouwsector. Dit kan bezwaarlijk als de nodige arbeidservaring worden beschouwd.

Verzoeker heeft in zijn land van herkomst nooit de mogelijkheid gehad om verder te studeren of een job aan te leren. Hiervoor kwam hij naar Europa. De hoop om hier een vak aan te leren en toekomst uit te bouwen. Door de negatieve beslissing van het CGVS worden zijn kansen ontnomen.

b. Onwetendheid van de asielprocedure

7.

Het CGVS stelt het volgende:

"(...)"

Dit argument van CGVS is een lege doos.

Het feit dat verzoeker gedurende een tijd voor de aanvraag in Europa verbleef mag geen argument zijn om te stellen dat zijn vrees om terug te keren niet correct is.

Verzoeker verbleef inderdaad reeds een half jaar voor zijn aanvraag in België. Er dient op gewezen te worden dat verzoeker geen vrienden, familie of kennissen heeft in België en dus volledig op zichzelf was aangewezen. Verzoeker is ook enkel de Arabische taal machtig.

Het ontrafelen van het kluwen aan wetgeving is geen eenvoudige taak. Dit is zo voor een hooggeschoold persoon en is quasi onmogelijk voor iemand die aankomt in dit land zonder de taal machtig te zijn.

Het feit dat het een half jaar duurde vooraleer zijn aanvraag werd gedaan toont aan dat verzoeker de nodige moeite heeft moeten doen om tot bij de juiste instanties te komen die hem correct konden informeren over de juiste procedures.

Verzoeker heeft wel degelijk de nodige stappen gezet en zich geïnformeerd. Het feit dat dit enige tijd in beslag nam kan niet als argument tegen hem gebruikt worden.

Tenslotte geeft het CGVS aan dat ze hem niet geloven wanneer hij spreekt over een vrees om terug te gaan door te stellen dat "indien u werkelijk vreest bij terugkeer in een erbarmelijke situatie te zullen terechtkomen". Het CGVS kan niet aantonen waarom deze vrees van verzoeker niet werkelijk zou zijn.

8.

Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan 'cherry picking' doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker trachten te ondermijnen.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoekers duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Verzoeker heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die hij diende te ondergaan, over de ernstige schade die hij al opgelopen heeft en over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft moeten ondergaan.

Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren.

Het feit dat verwerende partij over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan.

Verzoeker is tot het uiterste gegaan in zijn medewerkingsplicht en heeft allé vragen inhoudelijk beantwoord alsook getracht keer op keer te verklaren waarom hij niet op de hoogte is van bepaalde details.

Doch slaagt verweerder er in om het asielverhaal van tafel te vegen door het geven van slechts vier zeer vage argumenten die neergepend werden op amper twee paginas.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

3.1.2. Aan het verzoekschrift wordt als nieuw stavingstuk het attest van gevangenschap van verzoeker gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stuk 2).

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU en van het vertrouwensbeginsel, doch licht hij niet toe op welke wijze hij dit artikel en beginsel *in casu* geschonden acht.

Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te

stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat verzoeker er niet in geslaagd is het CGVS te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de broers van zijn ex-partner, aangezien zijn verklaringen hierover op elk vlak tegenstrijdig en incoherent zijn, (ii) hij geen documenten voorlegt aangaande zijn zoon, en er aldus zelfs niet in slaagt diens bestaan aan te tonen (iii) zijn vrees voor de familieleden van zijn ex-partner bovendien onderuit wordt gehaald door de vaststelling dat hij na de vermeende aanrijding in 2009 nog een viertal jaar in Marokko bleef en er nadien vrijwillig naar terugkeerde, (iv) zijn verklaringen omtrent zijn eerste verblijf in Europa kant noch wal raken en geenszins overeenstemmen met de objectieve elementen in het administratief dossier, (v) waar verzoeker verder louter socio-economische redenen aanhaalt in het kader van zijn verzoek, dit motieven zijn die niet ressorteren onder het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), noch vallen zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 2, b) van de Vreemdelingenwet, (vi) het gegeven dat hij ettelijke jaren illegaal in Europa verbleef zonder op ernstige wijze een verzoek om internationale bescherming te hebben doorlopen, op zich ook het bestaan van een vrees bij terugkeer ondermijnt en (vii) er volledigheidshalve kan worden aangestipt dat hij in Marokko geen verdere problemen heeft gekend met de autoriteiten, noch met medeburgers. Al deze feiten en vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Marokko, omwille van (i) financiële redenen, (ii) het feit dat hij graag in België wil werken en (iii) de vrijheid die hij in België heeft. Tevens geeft hij aan problemen te hebben met de broers van zijn ex-partner, met wie hij een zoon gekregen zou hebben zonder getrouwd te zijn. Verzoeker verliet Marokko in 2013 voor de eerste keer om een beter en een nieuw leven uit te bouwen in Europa. In 2018 zou hij vrijwillig teruggekeerd zijn omdat er zich een aardbeving voordeed in zijn regio waarbij zijn vader overleed. Hij zou er gedurende die periode als herder gewerkt hebben en tevens een relatie gekregen hebben met een meisje uit zijn buurt. Verzoekers vriendin zou vervolgens zwanger geraakt zijn en zou op 10 april 2016 bevallen zijn van een zoon. Na de geboorte zou verzoekers familie de zorg van zijn zoon op zich genomen hebben. De broers van verzoekers vriendin zouden niet opgezet geweest zijn met hun relatie, waardoor zij verzoeker geslagen en aangereden zouden hebben. Verzoeker besloot om in 2022, nadat hij ongeveer drie jaar terug in Marokko verbleven had, het land opnieuw te verlaten omwille van zijn socio-economische situatie, alsook omwille van de problemen die hij had met de familie van zijn, op dat moment, ex-vriendin.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn relaas tijdens de administratieve procedure geen documenten heeft neergelegd. Het attest van gevangenschap dat hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) kan bewijzen dat verzoeker in België werd vastgehouden, maar heeft geen betrekking op zijn vluchtrelaas. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Te dezen licht de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing, aangaande de problemen die verzoeker zou gehad hebben met de broers van zijn ex-partner en zijn verklaringen aangaande zijn eerste verblijf in Europa, op goede gronden als volgt toe:

“Vooreerst haalt u aan problemen te hebben gehad met de broers van uw ex-partner daar jullie sinds jullie tienerjaren een relatie hadden en een kind hebben gekregen zonder dat jullie gehuwd waren. U voert hieromtrent aan dat u door hen bent geslagen en bent aangereden met een auto (CGVS, p.9-10, 14). Uw verklaringen omtrent deze gebeurtenissen zijn evenwel op elk vlak zodanig tegenstrijdig en incoherent dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de verblijfplaats van uw zoon. Zo verklaart u desgevraagd dat hij bij zijn moeder verblijft (CGVS, p.9), om vervolgens deze verklaringen te wijzigen en te stellen dat hij bij uw moeder woont (CGVS, p.11). Aangaande uw relatie verklaart u dan weer dat u voor de geboorte van uw zoon voor het laatst contact had met uw ex-partner (CGVS, p.10), om vervolgens te stellen dat de relatie verbroken werd op 10 april 2016, zijnde de verklaarde geboortedatum van jullie zoon (CGVS, p.10-11). U verklaarde evenwel net daarvoor dat zij samen met haar broers bij u op bezoek kwam om de baby te zien (CGVS, p.11). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande zulks basaal doch essentieel element van uw asielrelaas brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang. U vervolgt met te stellen dat haar broers er niet mee opgezet waren dat jullie een relatie hadden en een kind hadden gekregen zonder dat jullie gehuwd waren. Ze zouden u hebben geslagen doch heeft u geen enkel idee wanneer dat gebeurde (CGVS, p.10). U verklaart eveneens dat u in 2009 bent aangereden door een van haar broers daar hij er toen achter zou zijn gekomen dat u zijn zus zwanger had gemaakt (CGVS, p.3, 10 & 14). Deze verklaring houdt evenwel geen steek daar u notabene zelf verklaard dat uw zoon geboren is in 2016, en er aldus in 2009 geen sprake was van een zwangerschap. Het CGVS merkt eveneens op dat u sedert uw relatie met deze vrouw, en de geboorte van jullie kind, nog ettelijke jaren in Marokko heeft gewoond (zie infra) en dat haar familie kennis had van deze relatie. Dat zij u jarenlang ongemoeid lieten en dit terwijl zij volgens uw eigen verklaring bij jullie thuis over de vloer kwamen om de baby te zien is weinig aannemelijk indien zij zich daadwerkelijk trachtten te wreken voor het feit dat jullie een relatie/kind hadden gehad zonder te zijn gehuwd.

Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat u geen documenten voorlegt aangaande uw zoon. U slaagt er aldus zelfs niet in zijn bestaan aan te tonen. Het CGVS is derhalve op geen enkele wijze in staat uw verklaringen op objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen hieromtrent, alsook aangaande de problemen die hieruit zouden zijn ontstaan blijven aldus louter blote beweringen.

Uw vrees voor de familieleden van uw ex-partner wordt bovendien, enerzijds, op fundamentele wijze onderuit gehaald door de vaststelling dat u na deze vermeende aanrijding in 2009 nog een viertal jaar in Marokko bleef, u vertrok immers pas in 2013 (CGVS, p.6) en anderzijds door uw verklaring dat u vrijwillig terugkeerde naar Marokko (CGVS, p.6), gedrag dat onverenigbaar is met dat van een persoon die poneert een vrees voor vervolging te koesteren.

Het CGVS merkt volledigheidshalve op dat uw verklaringen omtrent uw eerste verblijf in Europa kant noch wal raken en geenszins overeenstemmen met de objectieve elementen in uw administratief dossier.

Vooreerst wijst het CGVS er op dat u in zowel Zwitserland (2013) als in Zweden (2014) een verzoek om internationale bescherming indiende, en u zich hierbij bediende van meerdere aliases en nationaliteiten (zie AD DVZ - Dublinprocedure), gedrag dat evenmin ernstig kan worden genomen. Van een persoon die verklaart internationale bescherming te behoeven mag worden verwacht dat hij de (Europese) asieldiensten van de correcte informatie voorziet, zeker aangaande essentiële elementen zoals uw identiteit en nationaliteit. Dat u keer op keer leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteit en nationaliteit, doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

U verklaart bovendien dat u Marokko verliet in 2013 en in 2018 (vrijwillig) terugkeerde naar Marokko waarna u er drie of drieënhalve jaar verbleef (CGVS, p.6). Nog daargelaten dat een terugkeer in 2018 niet strookt met de geboortedatum van uw zoon in 2016, wijst het CGVS erop dat uit uw administratief dossier blijkt dat u al op 7 augustus 2014 door Zweden werd teruggeleid naar Zwitserland. U verklaart evenwel dat u in hetzelfde jaar van uw terugkeer naar Zwitserland vanuit Zweden, na tweeënhalve maand te hebben verbleven in Zwitserland, terugkeerde naar Marokko. Dit zou evenwel betekenen dat u eind 2014 al terugkeerde naar Marokko en aldus gevoelig langer in Marokko hebt verbleven alvorens u opnieuw richting Europa vertrok.”

Verzoeker laat deze motieven, die mede de kern vormen van zijn asielrelaas, in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts stelt de adjunct-commissaris, aangaande de door verzoeker aangehaalde socio-economische motieven, in de bestreden beslissing terecht het volgende:

“(…) U stelt dat u bent vertrokken uit Marokko omwille van socio-economische motieven, u hier (in België) vrijheid heeft, alsook dat u niet wenst terug te keren daar u er uw leven opnieuw zou moeten uitbouwen, dat u er wellicht illegaal en/of in de hasjsector zou moeten gaan werken. (CGVS, p.13-14). Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft u, op zijn minst een aantal jaren van uw leven, in Europa doorgebracht zonder wettelijke verblijfspapieren, hetgeen er op wijst dat u zelfstandig en zelfredzaam bent. Het CGVS wijst er hierbij op dat u een gezonde man van 32 jaar oud bent zonder significante medische en/of psychologische problemen (CGVS, p.3), met de nodige arbeidservaring (CGVS, p.7, 11-12). Gelet op deze elementen kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer nergens op het Marokkaanse grondgebied werk zou kunnen vinden, of niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien en een woning zou kunnen bekostigen, mits de nodige stappen en met de eventuele hulp van steunorganisaties. U verklaart heden eveneens dat u nog een oom heeft in Marokko, alsook uw moeder, broers en zussen, met wie u nog in contact staat (CGVS, p.7-8). Er kan alleen maar worden vastgesteld dat u nog verwanten hebt wonen in uw land van herkomst. Het CGVS wijst er hier volledigheidshalve op dat u al eerder (vrijwillig) terugkeerde naar Marokko en er ettelijke jaren verbleef, waarbij u eveneens uw leven opnieuw opbouwde (zie supra).”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het frappant is dat het feit dat hij *“in staat was om gedurende deze jaren geen medische en/of psychologische problemen te ontwikkelen”* gebruikt wordt als argument ter staving van een negatieve beslissing, weerlegt hij niet dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij een zelfstandig en zelfredzaam persoon is, en er hem geen medische en/of psychologische problemen in de weg staan om bij een eventuele terugkeer naar Marokko werk te zoeken en te voorzien in zijn levensonderhoud. In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker tevens dat hij verklaarde dat hij in België een maand heeft gewerkt, en dit bezwaarlijk als de nodige arbeidservaring beschouwd kan worden. Zo verzoeker inderdaad tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde in België slechts een maand gewerkt te hebben (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), gaat hij eraan voorbij dat hij volgens zijn verklaringen reeds op zijn veertiende in Marokko in de bouw werkte (*Ibid.*, p. 7), en hij in Zweden als schilder werkte (*Ibid.*, p. 12). Bovendien kon verzoeker bij zijn terugkeer in Marokko in 2018 in zijn levensonderhoud voorzien door als herder te werken (*Ibid.*, p. 12). Waar hij nog stelt in zijn land van herkomst nooit de mogelijkheid gehad te hebben om verder te studeren of een job aan te leren, gaat verzoeker klaarblijkelijk voorbij aan zijn verklaringen volgens dewelke hij in Marokko tot de achtste klas naar school is gegaan en vervolgens is beginnen werken in de bouw omwille van familiale omstandigheden en omdat hij niet wilde verder studeren (*Ibid.*, p. 7). Dit in acht genomen, kan er wel degelijk worden aangenomen dat verzoeker over de nodige arbeidservaring beschikt. Verzoeker betwist verder niet dat hij nog verwanten heeft in Marokko die hem desgevallend kunnen ondersteunen. Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend om de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Aangaande het feit dat verzoeker ettelijke jaren illegaal in Europa verbleef zonder op ernstige wijze een verzoek om internationale bescherming in te dienen en te doorlopen, stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Het gegeven dat u bovendien ettelijke jaren illegaal in Europa hebt verbleven zonder op ernstige wijze een verzoek om internationale bescherming te hebben doorlopen, zo bleek al dat u bij de twee verzoeken die u indiende telkens frauduleuze verklaringen aflegde omtrent u identiteit en nationaliteit (zie supra), ondermijnt op zich ook het bestaan van een vrees bij terugkeer in uw hoofde. Gevraagd waarom u niet eerder getracht heeft in België asiel aan te vragen daar u hier reeds een half jaar verbleef alvorens u kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming te willen indienen, antwoordt u dat u niet wist dat u asiel kon vragen (CGVS p.13), een uitleg die geenszins overtuigt. Er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat, indien u werkelijk vreest bij terugkeer naar Marokko in een erbarmelijke situatie te zullen terechtkomen - hetgeen u niet aantoont (zie supra) - u zich in dat geval zou informeren naar de mogelijkheden om een verblijfsstatuut in België te bekomen. Temeer uit de gerechtelijke stukken in uw administratief dossier blijkt dat u hier meermaals in aanraking bent gekomen met een waaier aan Belgische gerechtelijke, politionele en vreemdelingenautoriteiten, en dit al in juni 2023 (AD DVZ, PV PZ Antwerpen d.d. 23/06/2023). Er werd u, na deze politionele interceptie, notabene zowel een bevel tot verlaten van het grondgebied betekent alsook een inreisverbod. U had eveneens een advocaat gedurende uw strafrechtelijke procedures. U had aldus met andere woorden ook in deze context toegang tot alle mogelijke informatie over verblijfslegalisatie, waaronder de asielprocedure. Dat u geen (eerdere) stappen heeft ondernomen om uw verblijf in België, dan wel via een asielprocedure of een andere verblijfsprocedure, te legaliseren ondermijnt uw vrees op ernstige wijze. Uw geponeerde vrees bij terugkeer naar Marokko wordt verder fundamenteel ondermijnd door uw verklaring dat u in Marokko vooral financiële problemen dient te vrezen (CGVS, p.13).”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat het feit dat hij *“gedurende een tijd voor de aanvraag in Europa verbleef”* geen argument mag zijn om te stellen dat zijn vrees om terug te keren niet correct is, stelt de Raad vast dat de ernst van verzoekers vrees wel degelijk ondermijnd wordt door de terechte vaststelling

van de adjunct-commissaris dat hij reeds enkele maanden in België was alvorens om internationale bescherming te verzoeken en hij bovendien in Zwitserland en Zweden bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit en nationaliteit, hetgeen verzoeker niet betwist. Voorts voert verzoeker aan dat hij bij aankomst in België volledig op zichzelf was aangewezen en de nodige moeite heeft moeten doen om bij de juiste instanties te komen. Het feit dat dit enige tijd in beslag nam, kan niet tegen hem worden gebruikt, zo stelt verzoeker. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker reeds in Zweden en Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indiende, en dus op de hoogte was van het bestaan en het verloop van de procedure. Bovendien benadrukt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker in de periode tussen zijn aankomst in België en het verzoeken om internationale bescherming in aanraking kwam met de autoriteiten, waardoor hij dus om de nodige informatie had kunnen verzoeken. Verzoeker slaagt er aldus niet in bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De adjunct-commissaris kan tot slot worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing als volgt motiveert:

“Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat u in Marokko geen (verdere) problemen hebt gekend met de autoriteiten, noch met medeburgers. U was er evenmin politiek actief, ook was u er niet aangesloten bij organisaties of verenigingen (CGVS, p.14). In het licht van al het voorgaande maakt u dan ook geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat de adjunct-commissaris erin slaagt “om het asielverhaal van tafel te vegen door het geven van slechts vier zeer vage argumenten die neergepend werden op amper twee paginas”, licht hij niet toe, en de Raad ziet bijgevolg niet in, in welke zin het feit dat de bestreden beslissing drie bladzijden lang is, afbreuk zou doen aan de pertinentie en de draagkracht van de daarin opgenomen motieven. Gelet op het bovenstaande, kan verzoeker evenmin dienstig stellen dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven zeer vaag zouden zijn.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Marokko problemen zal krijgen met de broers van zijn ex-partner, noch kan hij zich baseren op louter socio-economische motieven om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Marokko.

3.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Marokko zou hebben gekend.

3.2.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris selectief te werk zou zijn gegaan en in de bestreden beslissing slechts de meest nadelige interpretatie van verzoekers verklaringen zou hebben weerhouden, zoals verzoeker poneert, kan na onderzoek niet blijken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.10. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT